

Arrest

nr. 324 236 van 28 maart 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. WORONOFF
Roodebeeklaan 44
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 16 oktober 2024 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 11 december 2024.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. WORONOFF, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 30 september 2024 waarbij haar verzoek om internationale bescherming wordt onderzocht en behandeld met

toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit van 12 mei 2024 werd Albanië opnieuw aangewezen als veilig land van herkomst. Hieruit vloeit het vermoeden voort dat in hoofde van onderdanen afkomstig uit een veilig land, zoals in casu verzoekster uit Albanië, in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. Het komt verzoekster toe om duidelijk aan te tonen dat, in haar specifieke situatie, haar land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd.

In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekster echter geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. De commissaris-generaal stelt vast dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij verder niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien wordt het beschermingsverzoek als kennelijk ongegrond beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. Uit lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch voert zij geen valabele argumenten aan die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij evenwel geheel in gebreke blijft.

2.1. Verzoekster vreest dat bij een terugkeer naar Albanië haar zoon E., - geboren in 2007 en gediagnosticeerd met een autismedoornis – niet naar school zal kunnen gaan en geen medische hulp kan krijgen. Voorts wijst verzoekster erop dat haar schoonouders haar na het overlijden van haar man niet toelieten om een nieuw leven op te bouwen, dat zij als vrouw niet zelf beslissingen kon nemen en dat zij zich niet vrij voelde.

2.2. Waar verzoekster in het verzoekschrift andermaal wijst op het autisme van haar zoon en het gebrek aan gespecialiseerd onderwijs in Albanië dient echter vooreerst te worden opgemerkt dat deze elementen op zich niet kunnen leiden tot de toekenning van internationale bescherming. Haar betoog dat er in Albanië geen gespecialiseerd onderwijs bestaat voor autistische kinderen wordt niet ondersteund door enig begin van bewijs. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt integendeel dat in Albanië gespecialiseerde centra bestaan waar behandeling, therapie en onderwijs gegeven wordt aan kinderen met ASS ouder dan zeven jaar (i.e., Regional Center for autism (RCA); zie map 'Landeninformatie'). Verzoekster haalde het bestaan van dit centrum zelf ook aan, maar gaf aan dat het duur is en dat zij dit niet kan betalen (NPO, p. 11). Uit niets blijkt dan ook dat verzoeksters zoon omwille van redenen gelinkt aan de vluchtelingenconventie of aan de definitie van subsidiaire bescherming geen onderwijs zou kunnen genieten in Albanië. Volledigheidshalve dient opgemerkt dat verzoeksters zoon tevens ingeschreven was in een middelbare school (NPO, p. 6) en volgens het onderzoeksverslag van het Ministerie van Gezondheid en Sociale Bescherming van Albanië zou hij ook in de mogelijkheid zijn om regulier onderwijs te volgen (AD, documenten 5, stuk 1).

Daarnaast blijkt uit verzoeksters verklaringen dat haar zoon in Albanië toegang had tot behandeling en ondersteuning voor zijn medische problemen. Hij kreeg immers de nodige therapeutische en medische begeleiding in Albanië. Verzoeksters zoon was twee jaar lang in behandeling in een centrum in Kombinat dat gefinancierd werd door de staat. Hij kreeg daar medicatie, maar omwille van de neveneffecten en omdat verzoekster geen verbetering zag is zij hiermee gestopt (NPO, p. 7, 9, 10-11). Later is verzoekster ook naar het centrum 'Don Orione' gestapt waar haar zoon drie maanden in behandeling was en er onderzoeken werden gedaan. Hij werd daar begeleid door Albanese psychologen. Verzoekster zag daar ook geen verbetering en het was voor haar niet betaalbaar (NPO, p. 7, 1). In dit verband dient, in navolging van de commissaris-generaal, opgemerkt dat het loutere feit dat verzoekster ontevreden was met de vooruitgang van de behandeling en haar beperkte financiële middelen echter motieven zijn die niet onder de criteria van de Vluchtelingenconventie of onder de bepalingen van de definitie van subsidiaire bescherming vallen.

2.3. In zoverre verzoekster in het verzoekschrift nog beweert dat "het behoren tot een sociale groep zoals autisten die niet geconsidereerd worden kan vergeleken worden met wat gebeurd met mensen van een

ander ras of homo's en leidt tot discriminatie en vervolging met ernstige schade", wijst de Raad erop dat het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard moeten zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die kan worden gelijkgeschakeld met vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven ondraaglijk wordt. Verzoekster maakte doorheen haar verklaringen geen gewag van dergelijke zwaarwegende problemen en zij brengt ook in voorliggend verzoekschrift geen concrete, op haar persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat zij en/of haar zoon in geval van terugkeer naar Albanië persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie lopen, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Verzoekster toont, gelet op het voorgaande, niet aan dat de medische problemen van haar zoon in haar hoofde en/of in hoofde van haar zoon vervolging zou uitmaken of dat zij op basis hiervan vervolging zouden riskeren. Evenmin toont verzoekster middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate en betaalbare behandeling enig verband zou houden met de criteria bepaald in artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Voorts valt eventuele schade als gevolg van een algemeen en niet-intentioneel gebrek aan doeltreffende medische voorzieningen in het land van herkomst niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij voert niet aan, noch kan blijken uit de elementen in het dossier, dat de Albanese autoriteiten haar zoon op intentionele wijze de nodige medische zorgen of begeleiding zullen ontzeggen.

2.4. Wat betreft verzoeksters betoog over het probleem met haar schoonouders die haar onder druk zetten werpt verzoekster hiermee geen ander licht op de bevindingen van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing waarin dienaangaande op goede gronden werd vastgesteld dat verzoekster niet aannemelijk gemaakt heeft dat zij voor de door haar aangehaalde problemen met haar schoonouders – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor haar sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster naar aanleiding van de aangehaalde problemen met haar schoonouders nooit een klacht heeft ingediend. Ook in het verzoekschrift brengt verzoekster geen enkel begin van bewijs dat zij in haar herkomstland hulp of bijstand van de autoriteiten zou hebben gezocht in het kader van het voorgehouden probleem. Een verzoeker om internationale bescherming moet immers aannemelijk maken dat hij alle redelijk van hem te verwachten nationale beschermingsmogelijkheden heeft uitgeput, waarin verzoekster in casu niet slaagt.

Waar verzoekster wijst op corruptie binnen de Albanese politie en stelt dat situatie in het land tot op heden zorgwekkend blijft dient erop gewezen dat in de bestreden beslissing niet wordt betwist dat er nog ruimte voor verbetering is – onder meer om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden. Uit de geconsulteerde objectieve landeninformatie blijkt echter duidelijk dat in Albanië maatregelen werden en worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen, dat in het geval dat de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren en er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. De Raad wijst er te dezen nog op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden. Er kan dan ook wel degelijk besloten worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de Albanese autoriteiten aan hun onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Uit niets blijkt derhalve en verzoekster maakt niet in concreto aannemelijk dat de Albanese autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om haar met betrekking tot haar verklaarde problemen hulp en/of bescherming te bieden. Verzoekster toont derhalve niet aan dat het haar met betrekking tot de door haar

ingeroepen problematiek, nog los van de vraag naar de zwaarwichtigheid ervan, aan nationale bescherming ontbreekt.

2.5. De Raad stelt vast dat verzoekster de overige motieven van de bestreden beslissing, die pertinent, gedetailleerd en draagkrachtig zijn en die steun vinden in het administratief dossier, volledig ongemoeid laat.

2.6. De door verzoekster neergelegde documenten vermogen hier geen ander licht op te werpen vermits ze betrekking hebben op zijn personalia en medische situatie, elementen die hier niet ter discussie staan, aldus de commissaris-generaal.

3. Uit niets blijkt dat er heden in Albanië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

4. Gelet op wat voorafgaat, lijkt het erop dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst, Albanië, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 20 februari 2025 staat het volgende vermeld:

"De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen. VzP volhardt in haar verzoekschrift en vreest nog steeds voor de situatie met het autisme van haar zoon. In dergelijke situatie is er niets georganiseerd in haar land. Dergelijke kinderen worden gestigmatiseerd. Ze wil dit vermijden."

5. Door ter zitting louter beknopt deels haar relaas en vrees te herhalen, te volharden in het verzoekschrift, zeer algemene opmerkingen te formuleren en de beschikking tegen te spreken, zonder echter ook maar enigszins in te gaan op de inhoud van de beschikking, gaat verzoekende partij volledig voorbij aan de gronden van de beschikking en laat zij geheel na hieraan afbreuk te doen.

De stelling van verzoekende partij dat in een situatie zoals die van haar zoon met autisme niets wordt georganiseerd in haar land, klopt niet. In dit verband wordt gewezen op het in de beschikking in punt 2.2. vastgestelde. Die stelling mist derhalve feitelijke grondslag en ernst.

De door verzoekende partij aangehaalde problemen en vrees betreffende het autisme van haar zoon, houden geen verband met de criteria inzake internationale bescherming en zij toont voorts niet aan niet op hulp en/of bescherming van haar nationale autoriteiten te kunnen rekenen. Verzoekster toont geen nood aan internationale bescherming aan. Dit werd eerder vastgesteld en omstandig uiteengezet in de beschikking. Haar algemeen, herhalend en volhardend betoog ter zitting is allerminst van aard anders te oordelen.

Het doel van de vraag tot horen bestaat erin om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke grond(en) van de beschikking men het niet eens is en waarom. Hiertoe is evenwel vereist dat men inhoudelijk ingaat op de beschikking en deze van concrete, inhoudelijke repliek voorziet. Verzoekende partij blijft hier dus, op voormelde wijze, volledig in gebreke. Haar vraag tot horen is zodoende doelloos, minstens zinloos en lijkt er enkel op te zijn gericht huidige (beroeps)procedure nodeloos te verlengen.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking opgenomen grond. Bijgevolg geeft verzoekende partij geen substantiële redenen op om haar land van herkomst, Albanië, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

7. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend vijftientig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter

M. DENYS, griffier

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS

